

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/65/2025
Identifikačné číslo spisu: 6421010157
Dátum vydania rozhodnutia: 26.11.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:6421010157.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného Mgr. X. Q. pre prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 26. novembra 2025 v Bratislave dovolanie obvineného Mgr. X. Q. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUD. Martina Jarabicu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. novembra 2022, sp. zn. 3To/44/2022, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Mgr. X. Q. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 1. marca 2022, sp. zn. 4T/30/2021, uznal obvineného Mgr. X. Q. za vinného z prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c), ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. na skutkovom základe, že

v období od 03.10.2019 do 01.04.2020 obťažoval svoju manželku Q. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. Q. XX, B. Š., prechodne bytom X. č. XXX tak, že 3 až 4 krát do týždňa sa pohyboval okolo rodinného domu v obci X. č. XXX, taktiež chodil po záhrade a keď uvidel poškodenú vykrikoval, že nech len počká, že pôjde do basy, zvykol sedieť v zaparkovanom aute pred domom jej prechodného bydliska, vozieval sa okolo domu po miestnej komunikácii, čo sa stalo aj 01.04.2020, kedy v čase od 15.00 hod. do 16.00 hod., kedy prešlo jeho auto kolo rodinného domu v X. č. XXX niekoľkokrát po sebe, v období od 03.10.2019 do 06.03.2020 vo večerných hodinách 3 až 4 krát týždenne vyklopkával na okno rodinného domu na adrese X. č. XXX, taktiež po celé uvedené obdobie poškodenú viackrát kontaktoval formou SMS správ, v ktorých jej vulgárne nadával a používal urážky na jej osobu, pričom poškodená má z neho strach vzhľadom na jeho agresívne správanie počas ich spoločného života, čím vzbudzoval u poškodenej dôvodnú obavu o jej život a zdravie a podstatným spôsobom zhoršoval kvalitu jej života.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 360a ods. 2 Tr. zák. v spojitosti s § 42 ods. 1 Tr. zák. v spojení s

§ 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. obvinenému určil skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil vo výroku o treste rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom zo 4. mája 2021, č. k. 4T/63/2020-249 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. decembra 2021, sp. zn. 3To/67/2021, právoplatným dňa 8. decembra 2021, ktorým bol obvinený uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák., za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiace, s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu 12 mesiacov. Zároveň zrušil všetky ďalšie rozhodnutia, na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením, stratili podklad.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal obvinený Mgr. X. Q. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 10. novembra 2022, sp. zn. 3To/44/2022, rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

Dňa 25. septembra 2025 podal obvinený Mgr. X. Q. prostredníctvom zvoleného obhajcu JUD. Martina Jarabicu písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por., a sice:

- zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu;
- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený vo svojej dovolacej argumentácii namietal, že rozhodnutie krajského súdu nezodpovedá ústavným a medzinárodným požiadavkám na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, keď krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku len formálne skonštatoval správnosť rozhodnutia prvostupňového súdu a odkázal na jeho dôvody, bez toho, aby sa konkrétne a presvedčivo vysporiadal s námietkami uvedenými v odvolaní. Takýto postup krajského súdu obvinený považoval za arbitrárny a v rozpore s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Obvinený mal za to, že postup krajského súdu, ktorý nezohľadnil nové a podstatné námietky uvedené v odvolaní, neuviedol dôvody, pre ktoré tieto námietky považoval za nedôvodné, čím neumožnil účinné preskúmanie svojho rozhodnutia, je nielen arbitrárny, ale predstavuje porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. V dovolaní tiež poukázal na nedostatočnú vierohodnosť výpovedí poškodenej Q. B. v konaní vzhľadom na závery znaleckého posudku vypracovaného vo veci vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 23P/24/2023.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. rozhodol tak, že uznesenie krajského súdu zruší a vec mu vráti na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne zruší uznesenie krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu a vec vráti okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom (ďalej len „prokurátor“) podaním zo 14. októbra 2025, v ktorom uviedol, že obvinený Mgr. X. Q. rovnaké argumenty a rovnaké návrhy podával počas celého trestného konania, pričom okresný súd sa v odôvodnení rozsudku s nimi aj vysporiadal a zdôvodnil prečo ich nevykonal, ako aj vyhodnotil dôkazy, ktoré boli vykonané, a to jednotlivo, ako aj v súhrne. Krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil a vzhľadom k tomu, že sa okresný súd s námietkami obvineného už vysporiadal, tento poukázal aj na toto odôvodnenie. K dôveryhodnosti poškodenej Q. B. znalkyňa PhDr. M. U. - znalkyňa z odvetvia klinickej psychológie dospelých uviedla, že táto nemá tendenciu zámerne podávať vymyslené informácie, ale

podávané informácie môžu mať subjektívny charakter. Boli zistené tendencie k zamlčovaniu informácií, ktoré by vrhali nepriaznivé svetlo na jej osobu, nemá však sklon ku konfabuláciám. Znalkyňa PhDr. M. U. - znalkyňa z odvetvia klinickej psychológie dospelých k obvinenému uviedla, že tento nemá chorobne podmienené skresľovanie výpovedí, avšak pri výpovediach prejavuje vysoký subjektivismus, chýbanie náhľadu na svoj podiel na vzniknutej situácii v rodine, tendenciu k stavaniu svojej osoby do jednoznačne pozitívneho svetla, k zamlčovaniu údajov, ktoré by boli nepriaznivé pre jeho osobu. Vzhľadom na pocit ohrozenia pri súdnom stíhaní má však tendenciu k zamlčovaniu informácií, ktoré by jeho osobu mohli postaviť do negatívneho svetla. Preferuje dominantnú pozíciu v interpersonálnom kontakte, presadzovanie svojho názoru a svojich potrieb.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného Mgr. X. Q. v zmysle § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

K vyjadreniu prokurátora sa vyjadril obvinený prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu podaním z 27. októbra 2025, v ktorom v celom rozsahu zotrval na všetkých dôvodoch dovolania, ako v ňom boli uvedené, a poukázal na zápisnicu z pojednávania vo veci vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 23P/24/2023, ako aj na znalecký posudok vypracovaný v uvedenej veci.

Dňa 17. novembra 2025 bolo dovolanie obvineného Mgr. X. Q. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinil podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1

písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúce zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

V tejto súvislosti treba ešte doplniť, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Konajúci súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obvineným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov trestnej veci uvádzaných obvineným. Rozhodnutia okresného a krajského súdu, ktoré z hľadiska obsahu ich odôvodnenia tvoria jednotu, uvedené kritéria spĺňajú.

K námietke obvineného o nedostatočnom odôvodnení uznesenia krajského súdu najvyšší súd uvádza, že pokiaľ sa krajský súd stotožní s právnymi závermi súdu prvého stupňa, nie je v rozpore so zákonom a s právom obvineného na spravodlivé súdne konanie, ak tieto závery prvostupňového súdu prevezme do odôvodnenia svojho rozhodnutia. Nad rámec uvedeného najvyšší súd pripomína, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v intenciách judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESRP vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 - 60). Uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového súdu, ako aj druhostupňového súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Nemožno preto akceptovať argumentáciu obvineného v súvislosti s nedostatočným odôvodnením uznesenia krajského súdu, ktorý nie je povinný dávať explicitnú odpoveď na každú námietku odvolateľa, keďže odvolací súd je v rámci svojej revíznej kompetencie povinný preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Pokiaľ odvolací súd zistí, že odvolanie nie je dôvodné, a teda rozsudok súdu prvého stupňa je skutkovo a právne správny, odvolanie postupom podľa § 319 Tr. por. zamietne, čím vysloví, že prvostupňové rozhodnutie je správne, a preto dovolaciemu súdu nemožno vyčítať prevzatie a stotožnenie sa s právnou argumentáciou rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Z uvedených dôvodov je potrebné námietku obvineného o nedostatočnej odôvodnenosti rozhodnutia krajského súdu označiť za neopodstatnenú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potrebné rozumieť napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) ako i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák.

Pokiaľ ide o namietanie vierohodnosti výpovedí poškodenej a hodnotenia skutkového stavu zisteného súdmi nižších stupňov, najvyšší súd upriamuje pozornosť dovolateľa na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por., v zmysle ktorého je z dovolacieho prieskumu vylúčené posudzovanie a zasahovanie do správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu veci. Keďže obhajobná polemika s vykonaným dokazovaním je polemikou skutkovou (nakolko o polemiku právnu by šlo v prípade, keby obvinený namietal nie nesprávne zistený skutkový stav, ale jeho nesprávnu právnu subsumpciu), dovolací súd, súc viazaný vyššie zmienenu negatívnou podmienkou dovolacieho prieskumu, uvedené námietky nebol oprávnený preskúmať.

Dovolací súd má za to, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní vzhľadom na naplnenie všetkých znakov objektívnej a subjektívnej stránky bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu prečinu nebezpečného prenasledovania upravenú v Trestnom zákone. V tejto súvislosti dovolací súd len odkazuje na odôvodnenie rozsudku okresného súdu a rovnako tak uznesenie krajského súdu, ktoré vo vzťahu k právnej kvalifikácii prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), písm. c), ods. 2 písm. a) Tr. zák. považoval za vecne správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnené. Preto dovolací súd vyhodnotil námietku obvineného ako nedôvodnú.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por. nie sú dané, a preto dovolanie obvineného Mgr. X. Q. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.